

עין משפט
גר מצוה

כא א מיי פיד מלי' שלום
הלכה ה'
כב מיי פרק י"ב מהלכות
שמיטה הלכה א'

רבינו הוננאל

ורשבין שאני קרבנות צבור
בדיעבד לאויתויהו מחרומה
חרשה ודבר טבי ואמרינן
המינה טורי שזוא בא משל
צבור ונרין מחרומה חדשה.
הפר שאינו לא משל צבור
ולא קרבן (קרבן) (קרבן מחרומה)
שהרי כתיב גזול מביא
מספיקו. ודחיק גזירה פה אטו
שערי. כלומר, מי שיראה כי
מספיקו הפר להקריבו לשנה
הבאה, יסירה הוא גם השעיר.
ואמרינן ואי משהו ליה
לשעיר מה בכך, הא דר' עמי
משום כצוה היה. ואמרינן וכן
הבא מן הישן יצא אלא
שמעו משה. ופריך רב ירדא
שכא איכרי הגזול קובע
שערו לחברה. המינה שיעור
שצדק גזול. פה פה מ'א איכא
למימר, גזירה פה אטו שיעור
ובשום גזירה ימותו כו'.
שעיר בן שנה הוא שער, ואם
תניחיהו מיום הכפורים זה
ליום הכפורים אחר, א'
איפשר שיאה ביום הכפורים
זה (לאן) פחות מכן ו' ימים
ליום הכפורים אחר, עברה
שנה. ודוח הכי ר' יהודה.
(כרבי) סבירא ליה, רתי'
בעינן ואם לא יבאל עדי מילתא
לו שנה תמימה, ר' אומר
מנה טסה ימים סבירין ודמי'
החמה, ושמעיה ה' דבתי
יום הכפורים אחר ולא שלמו
ליה טסה ימים.

סה:

ומשום גזרה ימותו. מימה דכפ' שני למסתק קנים [מ"ג]
מן אחת לזו ושמים לזו שלג לזו ואכרעו לזו לזו ו'
לזו ו' לזו פירושו ו' נשים לזו יש קן
מטלת ואילו עולה ולזו שמי קנין ולזו
מאותו קן ימיתי לשניה ולא נודע
איהו הוא ומשניה פרתי לשלישית
ומשלישית לרביעית ולחמישית לששית
לשביעית וזכור פסול ופוסל אחד
בהליכות ואחד בחזירתו הראשונה
ואשניה אין לה כלום פירוש פסול
ופוסל אחו בן זוגו הנשאר משום
דמדי כשפרח מראשונה לשניה הרי
בשניה יש בה ה' פרידון אין להקריב
משאר כשנשנה לזו ומקריב ליה
לאותו שנשאר אם יעשוהו מטלת יהא
נקבע בן זוגו שפרח לשניה בעולה
וזהו ליה עולה שנערכה נד' פרידון
קתומים ולא היה כבר להקריב ממנה
אלה שמי עולות אבל מטלת אפילו
אחת לא דילמא עבדי להיהא עולה
למטה ושלא עולות למעלה לא דילמא
עבדי כולן ג' עולות מן אחת ו'
פרידון בשניה משל אשה אחת מ'
הדין אין לעשות מהא אלא שמי עולות
וכן כשפרח משניה לשלישית וכן כולס
הפורה נפסל וכן זוגו הנשאר מטעם
לדעיל וכן כשחזר ופרח אחד מן
השעיות לשלישית וכן השעיות לחמישית
ורביעית לשלישית ושניה לראשונה
פסול ופוסל להכי הראשונה והשניה
אין לכן כלום השלישית יש לה אחת
הרביעית שמים החמישית שלג וכו'

שני שעירי פרק שישי יומא

קרבנות צבור. להאין מחרומה הלשכה קאמרת: שאני קרבנות
לצבור. מראש חדש ניטן ואילן אין בלאן מן הישנה: כדרכי עמי.
במסכת ר"ה וקף י"א: חדש כחדשו. לחדש חדשין ימירי כתיבי
לדכרסה לומר לך יש חדש שאמה לךך לחדש הקרבנות ולהביאם
מחרומה חדשה וגמר שנה שנה מיטן
דכתיב (ד) ראשון הוא לכל וגו': הפינה
שעיר. לחתי מחרומה הלשכה:
מלוה היא. ולא עיכוב: אין גזול.
ומשום גזירה ימותו. כשמה דיו אס
ירעה: משום מטלת שמהו בעליה.
שמה ימות הכהן בשנה זו: אלא
גזירה משום מטלת שעברה שנסה.
שמה עד יום הכפורים הבא מעבור
שנה על השעיר הזה משולד וקיימא
לן בכל שערי מטלת שפסוקין
לחצר שנה דמינא כדמרת כהנים
גבי מטלת יחד תורה אחת יהיה
לכס וגו' הרי כל התורה כולה
כע"ז מה חטאת ע"ז כה שנתה
אלף כלן פה שנתה כשנת אומר
יהיה לרבות שעירי רגלים כשואה
אומר לכס לרבות שעירי ע"ז ועשה
לרבות שעיר שניא: ופרכין גזירה
יהא גופה דקאמרת הוא ולדי מטלת
שעברה שנתה היא לשנה הבאה:
הא לא קשיא. משמחת לה ללא
שערה שנתה כדבי דאמר אין השנה
למשה מיום הכפורים ליום הכפורים
זמנה שאני מניין ללכנה ושנת החמה
עודפת עליה אחד עשר יום וארין
אחת לתן לכל שנת אה עיבורה מה
שנתה החמה ימירי עליה: דפניא
שנה סמימה. האמורה כדמי ערי חומה לרבות ללוטה ללוקח: רבי
אומר מונה ספס' ימים. בין שעבדו כ"ד את השנה בין שלא
עיבורה שאין לן למנות אלא לימות החמה: והכמים אומרמי.
הכל כמו שישראל מניין י"ב חדש מיום ליום אם פשטוה היא:
ואם

מסורת הש"ס

(א) ר"ה ו' ע"ש מילה ט"ו.
(ב) ר"ה ו' (ד) ר"ה ו' ע"ש מילה
ט"ו.

תורה אור השלם

1. וסבירוב חזי הדין הזה
לפר ושלישת הדין קאיל
ורביעת הדין לכבש יין
ואת עלת חרש בחרישו
לחרישי השגרה.
מסביר כח ד'
2. ואם לא יבאל עדי מילתא
לו שנה תמימה וקם תבתי
אשר בעיר אשר לו פחה
לצמיתה לקבא אחו
לדרחיק לא יבאל ביבול.
ויקרא כה ל

גליון הש"ס

ר"ה ר"ה גזירה. דאמי'
אחי' דרפוי' השתת דלי
מקריב' נחא וקיל הא סבן
אחד שמה יין קן מלא מקח
בעליה גם מיש' דליא לנע.
ק"ל לא שעת הקרבה מדינא
לא חיישי' לך דמכח מה לא
חייטין ומפריטין לעיל דף
ה' נבי קיי' שסות':

מוסף רש"י

ואת עולות חדש בחישר.
כל הני חדשים למה לי.
אלה אמה מורה ים
לן חרש שחתי לרין
לחדש כהנאל עולות ממדין
ומוספין מחרומה חדש וכו'
ניטן מלחמינן בדיס דמרינן
שנה שנה מיטן דמתי
לחצין הוא לכס דחדשי
השנה מנייה ב' שנה
המנומה. האמורה כדמי ערי
חומה ור"ה ו'. מונה שלש
מאות וששים והחמה
יוב. ואפילו כשה פשטוה
יהי כשה משפחת כיון
שעבדי שסי' ימים מסמכיה
מחלו לי. וכו'. מירס לויס.
כתיב שאלו קרבינן אחת לשנת
לכנה (ועדין לל): מתי'
ניטן לט' ניטן, אם מכרה
שנ"י ניטן ומכרה לו למחר
ועל כרחו לא לוקח איה
מחלו עמי שיער שני ניטן
ר"ה עמי.

תוס' ישנים (רבישך)

ימות: אליבא דרבי יהודה
לא קאמרו. דלוי' אחי איה
ליה בעלי מים נדחון ומימה
דנפסחים כדף פרק אלו
כדמי דמיק' חרש חרש אפ"כ
כדכ לוקמי מחא גזירא
כדבי אלעזר ח' כיוסן פ'
חזי ואל גבי למימר דפסחיה
אלא גבי דמיתן ירחון משום
כדכ סבירא ליה הבא דלין
דמיין ויח' קשיא אי היה
מוקי' לה (ורג' כ' יהודה
הבאה דלית ליה בעלי מים
דמיין דהכי נמי מוקי' לה הנה
כ' אלעזר אי כיוסן פ' חזי
ו"ל דעבי ישיבה אפ"כ דרב
דפסחיה ליה י' דמה כרנג
דבי יהודה אבל לא חשקין ו'
דפסחי על מחי דהנה. מ"י:
אלא ל' יוחנן מחי' שליני
ד' אחר רבא הא חרשין דיקא
כ"י. אל קשיא דמאי ועדי
אחי חושבנ' וינקין כ' מתיבי
לה כלשטא חרשין כ' אלא
ל' יוחנן מחי' שליני דיקא
בישלמא רבי יוחנן דרבי
אלא דאמר הכל חרשין שם
היה דאמר רבי יוחנן יהיה

מכשר בשליש אבדה אבדה מהה. והוא נמי היולו והראשונה דחיה מלהקריב השניה תמה הראשונה והכי יהיה
נמי אי מטלת צבור תמה חסור לא ימירי לגמרי לרבי אלא דחיה קאמר בני אבדה שם נמכר גזירה אבדה תמה אבל
מחילה יולו הוא להכפר לחיו שירא שאין אבדה חסור כל כך שלא יוכל להכפר מה המחילה אבל בשנת אחד נשאר השני
כלא וזו נהנה לגמרי ולכן יולו למחר מותם לפי שנתות לגמרי ומה שאין האבדה נוחת לחולן לחצר בעלי מים שאל
דמית מעולם אלא הלכתא גמרי' לה דתמה כיון שנמכר בשליש אבדה ע"כ ש"ך ש"ך ע"ז ע"ז:
דף ס' ע"א: וא"ר א"ר אבהא כ"י. ואש"י דנפסחים וקף י"א: אלא פלוגתא דרבי אבהא מ"י יוחנן ליה ליכסי מילתא דבי
אשעי' אלעזר דרבי: הפרשי שני השלמות לחצרות כ"י. הקשה רביא' רבי מילי' והלא איה יולו להפרשי שמי השלמות ו' אחר
ז' על חטא אחד ואמרין כ"י מ' שיעוריהו (ועדין ג' כ' ג' שליני כו' חרש ו' השליני כתיב אחי ומקאמרת הכל אחת
מן תשעת שאני שכלה

לשון רבי: באבדו דעמי מוקי' ואש"י דאבדו בעלי מוקי' מוקי' א'
דשני הים כל הדינים מנעבתי כשולות החמות כ"י נמי מפרשא כל המטה דהתם ויבא' בעל מוס חרש מירי דלא
כן כי קרב רשע על אחד מהו כיון שיש עם ודאי עדין מן הראשם האפורים ובעלי מוקי' דעלמא קאמר ויהא דלא
נעיל כדכ פסוק שם כרש המעבורת דמנה דעשר אקעות היה לחצר כל דבי שנמנון לא בעלי מ'ר: דבעידינא דאמחי
קאמרת לא ליחמו מתימה. אבל כאן אין השעיר המשתלח רחי' להשתלח על שנת דמי' אי עד שנת ודאי אם
איה רחי' לעולם להשתלח עד שיער שנים אחרים או ויפלו שנים יחד וכך קאמר ליה ככל ענין דעמי שמו' רשעין יקרב:
(ש"ך לרף ס"ד ע"א)